

MICHELLE
MAJOR

Soovi-
nimekiri

Originaali tiitel:
Michelle Major
The Wish List
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Michelle Major
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R12434323
ISBN 978-9949-87-162-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Pühendatud Mattile.
Kõik on ilusam, kui me koos oleme.

ESIMENE PEATÜKK

BETH CARLYLE'I PÄEV ei saanud enam hullemaks minna.

Nii ta endale läbi Magnolia haigla kolmanda korruse koridori trepi poole minnes vähemalt väitis.

Tuttav hääl hüüdis teda nimepidi. Pöördudes nägi ta doktor Greg Madisoni, peaarsti ja oma eksmeest, kes talle viipas. Mehe poisilikult kena nägu oli praegu sünge.

Tundus, et tema päev võis ikkagi hullemaks minna küll.

Gregi väikese kabineti poole suundudes tajus ta, kuidas kolleegid neid vahivad. Kui ta rohkem kui aasta eest lahutuse sisse andis, oli haigla personal agaralt keelt peksnud. Kõik paistsid olevat Bethi abielu lagunemisest tohutult huvitatud, valisid agaralt pooli – Bethi või Gregi oma – ning vedasid kihla, kas nad suudavad koos edasi töötada.

See kõik oli väga „Grey anatoomia“ tasemel meelelahutus, aga Beth oli hoolega jälginud, et mingit draamat ei tekiks. Nende läbisaamine Gregiga jäi sõbralikuks, ehkki mitte lähedaseks, ning klatsiveskid olid sunnitud kuivale jääma.

Beth Carlyle – neiupõlvenime võttis ta tagasi kohe pärast lahutuse jõustumist – ei teinud draamat.

Vähemalt mitte tavaliselt. Ega meelega.

Tänane vahejuhtum oli tulenenud ainult nõrkusehetkest. Beth jälestas nõrkust, mistõttu ta hakkas selgitama veel enne, kui Greg oli jõudnud ukse tema selja taga kinni panna.

„Stress hakkab mulle mõju avaldama,“ tunnistas ta tuttavas ruumis ringi vaadates. Varem olid nad seal koos lõunat söönud, aga ta ei olnud sellesse kabinetti juba mitu kuud astunud. Mees oli raamitud fotod neist kahest seinalt maha võtnud ja Beth ootas, et tema südant torkaks valu või kahetsus.

Ent midagi ei juhtunud. Kas see ütles rohkem tema praeguse ärritusseisundi kohta või näitas, kui kergesti ta oli nende kaheksa-aastase suhte lõpust üle saanud?

Sellele mõtleb ta hiljem, kopsaka veiniklaasi seltsis.

Greg läks oma mahagonipuust laua taha, mille Beth oli aidanud tal välja valida, ent tuli siis uuesti tema poole, nagu ei suudaks end paigale sundida. „Beth.“

„Ma läksin üle piiri ja ma palun vabandust. Ma vabandan patsiendi ees ka. Me tunneme teineteist...“

„Beth, asi ei ole sinus.“

Naine tõmbas sügavalt hinge ja silmitses eksi, pannes alles nüüd tähele pingekortse tema suu ümber ja seda, et tema soojad pruunid silmad olid suured kui šokolaadist tõllarattad.

„Kas asi on mu emas?“ Bethi käed tõmbusid külgedel rusikasse. „Ma rääkisin alles täna hommikul taastusravikeskuse valveõega. Ta ütles...“

„Su emaga on kõik hästi, vähemalt minu teada.“ Greg tõmbas käega läbi juuste, mis olid sama pruunid kui tema silmad. Kui nad mehe viimasel arstiteaduskonna-aastal kohtusid, olid need juuksed olnud paksud ja lainelised, aga viimasel ajal hakkasid need pealael hõrenema. Ja kas tema keskkohal punnitas väike kõhuke?

Bethil oli liiga palju käsil, et eksmehele kuigi hoolikat tähelepanu pöörata, ehkki seda harjumust oli raske seljatada. Ta oletas,

et ilmselt oli Greg tervisliku toidu asemel, mida Beth abielu ajal neile mõlemale valmistas, oma lemmikute valmistoitude ja ületöödeldud snäkkide juurde tagasi pöördunud.

Lõpeta, käsutas ta end. Greg ei olnud enam tema probleem, ei tema toitumine, juuksed ega kõikvõimalikud muud asjad, mille eest ta oli nende ühise aastakümne jooksul hoolt kandnud. Kui Bethil üldse armastuse keel oli, siis oli selleks teenindamiskunst. Liigagi tihti tundus see teenindamine pigem koorma kui armastuse väljendamise vahendina. Mõnikord oli tal raske nende vahel isegi vahet teha.

„Greg, praegu ei ole tõesti hea aeg,“ sõnas ta, kujutades juba ette, et mees tahab abi oma vanematele või personalile jõulukinkide valimisel.

Eelmiste pühade ajal olid nad just lahku läinud, nii et Beth oli automaatpiloodil mehe kingitustega ise tegelnud. Tema telefonis oli kasulik rakendus, mis kandis hoolt kõigi nimekirjade ja linkide eest – igati kerge ettevõtmine. Aga suvel, leides, et mõtleb üha sellele, milliseid kingitusi ta eksmehe jaoks rakendusse lisada võiks, oli ta sundinud end seda ära kustutama.

Hea oligi, et Greg ei olnud tema hoolitsust vajavate inimeste nimekirjas, sest nädala eest insuldi saanud ema tõttu oli Bethil praegu käsil hulga rohkem, kui ta suutis hallata, ning Beth oli tuntud kui väga paljude asjadega toime tulija.

Ta asus mehest mööda astuma, ent too haaras tal käsivarrest ja peatas naise. Millal Gregi puudutus talle viimati mõju avaldaski? Mõnikord mõtles Beth, kas ta üldse suudab enam ühelegi mehele reageerida.

„Lucy on rase.“

Beth tardus ja see koht, kus mehe nahk tema oma puudutas, oleks nagu kiviks muutunud. Mitte just see reaktsioon, mida naine oleks soovinud. „Ma ei saa aru,“ pomises ta, taibates alles siis, et oli selle valjusti välja öelnud, kui Greg vastas.

„Ta saab lapse.“

„Ma tean, mida rase tähendab.“

„Ma saan isaks,“ jätkas mees, nagu oleks seda ikka veel selgitada vaja. „See ei olnud just otseselt plaanis, aga sa ju tead, kui väga ma tahan isaks saada.“

Need sõnad tabasid nagu hoop. Muidugi oli Beth teadnud, et mees tahab last. Tema oli olnud see, kes oli viimased viis aastat viljatusravil läinud – hormoonid, süstid ja suguelu, mida dikteeris naise menstruaaltsükkel ja kalender.

Beth oli kolmkümmend kolm. Munasarjade seisukohalt mitte just esimeses nooruses. Ka nooremana ei olnud tal õnnestunud emaks saada. Rasedaks jääda suutis ta küll. Rasedana püsimine oli probleem.

Üks kurb salajane osa temast mõtles, kas asi oli selles, et emadus ei olnud teda kunagi päriselt vaimustanud. Paar nädalat pärast tema kolmeteistkümnendat sünnipäeva oli tema kanda jäänud lõviosa kahe noorema õe kasvatamisest. Täiskasvanuna ei tundnud ta kunagi seda igatsevat tõmmet emaduse poole, mida nii paljud tema tuttavad naised.

Ta oli üritanud. Väsimatult. Vankumatult. Hoolimata lõivust, mida korduvad läbikukkumised tema kehalt ja südamedelt nõudsid. Ja kui ta ei suutnud seda enam taluda, oli ta mehel minna lasknud. Vabastanud ta nende abieluvannetest paari lohutava sõnaga selle kohta, kuidas ta tahtis, et Gregi unistused täituksid.

Ta oli uskunud, et see annaks talle endale võimaluse keskenduda omaenda unistustele, ehkki sellega oli tal vähe kogemusi. Aga nii ei pidanud see minema.

„Ma ei teadnudki, et teil Lucyga on juba tõsine suhe.“ Ta oli Gregi ja noort abiarsti linna peal ainult paar korda koos näinud.

„Meil ei olnudki otseselt tõsine suhe,“ tunnistas mees, kel oli viisakust natuke häbelik välja näha. „Aga see muudab asja, eks ole?“

Beth teadis, et Greg küsib seda siiralt, mitte retoorilise küsimusena. Ta tahtis, et Beth talle loa annaks või peale käiks, et ta paksuks torgatud pruudist ausa naise teeks. Eriti nukker oli see, et ilmselgelt ei uskunud mees endasse nii palju, et oskaks ise õigesti käituda.

„Sa tahad isaks saada.“ Beth kordas tema sõnu, leides üllatusega, et need ei teinud üldse valu. Tekitasid ainult veidralt kauge uskumatuse tunde. Viimasel ajal tundus ta üha emotsionaalsele distantsile toetuvat. Tema süda oli kaetud jääkoorikuga ning Beth ei teadnudki, oli see siis enesekaitseks või sellepärast, et ta ei olnud millekski enamaks sünnipäraselt suuteline.

Telefon laual helises. „Ma pean minema,“ kordas naine.

„Nii et sul pole selle vastu midagi?“ Greg tõmbas jälle käega läbi juuste. Kas need hõrenesid ise või sellepärast, et ta neid kogu aeg sikutas? „Ma palusin ta endale naiseks. Ma tahan õigesti käituda.“

Beth ei vaevunud iga-asi-õigel-ajal loengut pidama hakkama. „Ma soovin sulle ainult kõige paremat,“ vastas ta. See oli ka tõsi, isegi kui mitte eriti entusiastlik.

„Sa lahendad selle kindlasti ära, mis iganes see oli, mis selle patsiendiga juhtus. Sa oled hea õde, Beth.“

„Aitäh.“

„Ja hea tütar.“ Mees naeris põgusalt. „Ja pealegi suurepärane eksnaine.“

Üks positiivne asi lahutuse juures oli see, et Beth ei pidanud enam eksi kehvide naljade üle naerda üritama.

„Head tänapüha, Greg,“ sõnas ta ja astus sammu ukse poole.

„Aa, muide. Mis tuletab mulle meelde. Kas sa võiksid äkki oma maguskartulivormi retsepti saata? Me läheme Lucyga tänapühaks tema ema poole. Räägime tema perele... tead küll, sellest.“ Greg tegi grimassi. „Ma tahan neile muljet avaldada ja sinu maguskartulivorm on maailma parim.“

„Ma saadan e-kirjaga,“ lubas Beth vimmatorget ignoreerides. Ta oli negatiivsete tunnete ignoreerimises maailmameister.

„Ega sa vist juhtumisi juba ei ole koostisaineid ära ostnud ja piisavalt, et kahekordne kogus teha?“ Greg välgutas oma parimat armsa kutsika naeratust, seda, mis Bethile kunagi nii ligitõmbav tundus. Nüüd avaldas see talle samasugust mõju nagu kinga sisse sattunud kivike.

„Selge see, Greg. Parim viis potentsiaalsele uuele ämmale-äiale muljet avaldada on lasta oma eksnaisel neile tänupühaks süüa teha. Freya tegeleb sel aastal toiduga, sest ta on praegu linnas ja elab ema pool. Me toome selle taastusravisse, kui nad just ema linnaloale ei lase.“

Greg krimpistas nägu. „Ma ei teadnudki, et kumbki su õdedest süüa teha oskab. Äkki sa tahaksid...“

„Küll me hakkama saame. Saa sina ka,“ vastas Beth ja astus välja.

Need sõnad tundusid õiged, aga põgus rahuloluvärelus ei kestnud kaua. Kas ta kujutas seda endale ainult ette või vahiti teda nüüd veel rohkem, kui ta uuesti piki koridori kõndima asus? Kas nad teadsid juba Lucy ja Gregi kohta või eeldasid, et üks oli teda varasema käitumise pärast patsiendiga noominud?

Beth oli ilmetu näo tegemise oskuse täiuseni lihvinud. Ta hoidis selle vankumatu, kuni trepikoja raske tuletõkkeuks tema taga kinni vajus, tõi siis kuuldavale sorava rea vandesõnu ning tonksas paar korda loiult jalaga vastu seinale.

„Kuradi lollakas,“ pomises ta, teadmata, kas mõtleb sellega Gregi või iseennast. Ta tõmbas jala tagasi ja virutas seinale ägedamalt, tõi siis kuuldavale valuniutsatuse.

„Kui need kotad just tugevdatud ninadega ei ole, jätke see sein parem rahule, muidu murrate veel midagi ära.“

Beth keeras õhku ahmides kannal ringi ja nägi rabatult, et allkorrusele viival trepil istub mees. Ta oli trepikotta tulles olnud nii tige ja hajevil, et ei olnud meest tähelegi pannud.